

ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΛΛΕ

*Γίνεται να ζεις
για ζωή
δίχως αγάπη;*

**ΤΟ Σ'ΑΓΑΠΩ
ΠΟΥ ΔΕΝ
ΕΙΠΑ**

ΤΙΤΛΟΣ: Το σ' αγαπώ που δεν είπα
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Στέλλα Καλλέ
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Στέλλα Καλλέ
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-68-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Στέλλα Καλλέ

ΤΟ Σ' ΑΓΑΠΩ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΠΑ

Εκδόσεις Έξιν

Πέτα το παιδί... φτάνουν τόσα

Ιούνιος 1949

Ήταν ένας βροχερός Ιούνης. Η δυνατή βροχή που ξέσπασε, δεν θύμιζε σε τίποτα καλοκαιρινή μπόρα. Μεγάλες σταγόνες έπεφταν με θόρυβο στους χωμάτινους δρόμους κάνοντας τη ζεστή καλοκαιρινή γη να κοχλάζει. Φούσκωσε το ρέμα που διαπερνούσε την πίσω πλευρά του χωριού και παρέσυρε στο πέρασμά του ό,τι έβρισκε εκτεθειμένο στις όχθες του. Το νερό θόλωσε κι από διάφανο, μέσα σε δυο μέρες, μετατράπηκε σε σκούρο, πηχτό καφέ, γεμάτο λάσπη, σπασμένα κλαδιά και δεμάτια από τον πρόσφατο θερισμό. Κανείς δεν πλησίαζε. Όλοι φοβόντουσαν την ορμή του και έστεκαν μακριά μέχρι να ηρεμήσει τον θυμό του.

Οι φωνές της Σιντέφως ακούστηκαν σαν στριγκλιές μέσα στη νύχτα. Μόλις είχαν σπάσει τα νερά της και την έπιασαν οι πρώτοι πόνοι. Δαγκώθηκε κι έσφιξε τα χείλη της με ένα κομμάτι ύφασμα που βαστούσε στα χέρια.

«Αχ, Πασχάλ'», μουρμούρισε. «Εσύ δεν γεννάς, μόνο τα σπέρνεις. Αλίμονο σε μένα. Μακάρι να μείνω ζωντανή ως το τέλος».

Αυτή τη φορά η Σιντέφω είχε ξεγελαστεί. Τρεις μήνες δεν της είχαν έρθει τα ρούχα της* και νόμισε πως τελείωσε πια από αυτή την ταλαιπωρία. *Επιτέλους, σκέφτηκε, θα ξεμπερδέψω από το αίμα, θα ξεμπερδέψω κι από γκαστριές.* Από τότε που είχε δέσει τη ζωή της με τον Πασχάλη, δεν θυμόταν χρόνο που να μην έχει μωρό στην αγκαλιά της ή να μην εγκυμονεί. Ήθελε πια να τελειώνει αυτός ο παιδεμός. Όταν κατάλαβε στην κοιλιά της το πρώτο κλώτσημα του μωρού, της ήρθε νταμπλάς. Μαύρισαν τα μάτια της και την έλουσε κρύος ιδρώτας. Κάθισε αμέσως στο πεζούλι της τουλούμπας κι έβγαλε λίγο κρύο νερό να βρέξει το πρόσωπό της. Τι θα το έκανε άλλο ένα παιδί; Είχε κουραστεί. Πώς θα το μεγάλωνε; Χώρια που ντρεπόταν κιόλας. Η μεγάλη της κόρη μόλις είχε γεννήσει το πρώτο της παιδί. Γίνεται μάνα και κόρη να έχουν και οι δυο μωρά λεχούδια; Όλο το χωριό θα τις έπιανε στο στόμα του.

Η πρώτη της σκέψη ήταν να το ρίξει χωρίς να την πάρει κανένας είδηση. Το κρίμα ας βάραινε μόνο την ίδια, ας μην πλάκωνε κι άλλες καρδιές. Το είχε ξανακάνει στο παρελθόν, ήξερε τον τρόπο. Την επόμενη κιόλας μέρα, μπήκε νωρίς το πρωί στον αχυρώνα με

---

* Δεν της είχε έρθει περίοδος.

μια πυρωμένη βελόνα πλεξίματος, που την έχωσε με βία στη μήτρα της. Πονούσε, αλλά δεν την ένοιαζε. Ήθελε να απαλλαγεί από το μωρό οπωσδήποτε. Όσο όμως κι αν προσπάθησε, ούτε μια σταγόνα αίματος δεν έτρεξε στα σκέλια της. Προσπάθησε και την επόμενη μέρα, αλλά τίποτα. Το μωρό στην κοιλιά της είχε πιαστεί γερά, πεισματικά σχεδόν, και δεν έλεγε να βγει παρά μόνο όταν θα ερχόταν η ώρα του. Ήταν εξ αρχής αποφασισμένο να ζήσει.

Η Σιντέφω επανέφερε τη σκέψη της στο τώρα, μαζί με έναν μορφασμό πόνου. Δύσκολη προβλεπόταν κι αυτή η γέννα της. Κοίταξε με την άκρη του ματιού της προς το παράθυρο. Ήθελε ακόμη ώρα για να φέξει. Την πλησίασε μία από τις κόρες της, που είχαν ξυπνήσει στο μεταξύ από τη φασαρία, και τη ρώτησε τι μπορούσε να κάνει για να τη βοηθήσει. Εκείνη έσφιξε τα δόντια για άλλη μια φορά και της απάντησε:

«Τρέξε να φωνάζεις τη μαμή. Πες της δεν αργώ, να κάνει γρήγορα».

Η Σοφία έφυγε τρέχοντας ξυπόλυτη για να πάει στο σπίτι της ηλικιωμένης μαμής που ήταν γνωστή σε όλο το χωριό για τα θαυματουργά της χέρια. Έφτασε λαχανιασμένη έξω από την πόρτα της και κοντοστάθηκε να πάρει μια ανάσα. Δίσταζε να ξυπνήσει τη γυναίκα ξημερώματα, αλλά τι να έκανε; Μόνο αυτή μπορούσε να βοηθήσει τη μάνα τους. Μόνο αυτή κι ο Θεός. Επιστρέφοντας θα περνούσε κι από την εκκλη-

σία στο κέντρο του χωριού να κάνει την προσευχή της. Ξημέρωνε Κυριακή.

«Κυρα-Σύρμω, ήρθε η ώρα», είπε μόνο κοιτάζοντάς τη με βουρκωμένα μάτια κι ύστερα περίμενε υπομονετικά στην αυλή να ετοιμάσει η μαμή την τσάντα της και να φύγουν.

Σκεφτόταν τη μάνα της. Μούσκεμα στον ιδρώτα την άφησε, όταν έφυγε βιαστικά από το σπίτι. Κόντευε πια τα σαράντα πέντε, και τα τελευταία είκοσι και παραπάνω χρόνια συνεχώς γεννούσε παιδιά. Εφτά παιδιά, ένα που της πέθανε, ένα που θα γεννιόταν όπου να 'ναι, και τουλάχιστον τρεις αποβολές. Δεν άντεχε άλλο η γυναίκα, αντιδρούσε το σώμα της. Αλλά ο άντρας της δεν φυλαγόταν. Ή δεν ήξερε ή δεν ήθελε. Και η Σιντέφω του θύμωνε, του φώναζε, μάλωναν.

«Δεν τα κουβαλάς εσύ, εγώ τλαιπωρούμαι. Με κάτσιασες πια... Δεν θυμάμαι τον εαυτό μου από τότε που σε πήρα, που να μην είμαι γκαστρομένη. Βυζαίνω το ένα, γεννιέται το άλλο. Με μια κοιλιά ως εκεί πάνω τι να πρωτοκάνω; Στα χωράφια να βοηθήσω, τα ζώα να αρμέξω, να πλύνω, να καθαρίσω, να μαγειρέψω; Και Κατοχή και αντάρτικο και φτώχεια. Φτάνει, βρε Πασχάλ', δεν έχουμε πια ούτε πίτουρα να ταΐσουμε τα παιδιά μας».

«Άντε, βρε Σιντέφ'», της απαντούσε υπομονετικά εκείνος, «θα τα καταφέρουμε. Μην απελπίζεσαι. Ο Θεός μάς τα δίνει τα παιδιά, ευλογία είναι!»

«Ο Θεός μάς τα δίνει, άντρα μου, αλλά εμείς τα φροντίζουμε».

Η μαμή με βιαστικό βήμα βγήκε στον δρόμο για το σπίτι της Φούλας, όπως καϊδευτικά τη φώναζαν πολλοί στο χωριό. Μικρό κορίτσι ήταν, όταν την ξεγέννησε πρώτη φορά. Ήταν δεν ήταν είκοσι χρονών. Προσφυγοπούλα, όπως και όλα τα κορίτσια του τόπου της, είχε περάσει το '23 τα ελληνικά πλέον σύνορα ορφανή. Ούτε χαρτιά είχε μαζί της, ούτε γονείς να την καθοδηγούν, ούτε τη γλώσσα την ελληνική στο στόμα της. Η κυρα-Σύρμω πολλές φορές την είχε ακούσει να διηγείται πόσο άσχημα είχε νιώσει, όταν την πλησίασε ένας χωροφύλακας για απογραφή, λίγες μέρες αφ' ότου είχαν περάσει το ποτάμι της υποχρεωτικής ανταλλαγής, τον Έβρο.

«Πώς ονομάζεστε;»

«...»

«Ό-νο-μα;»

«Σιντέφω».

«Όνομα ελληνικό είναι αυτό; Επίθετο δεν σε ρωτάω, θα σου δώσουμε εμείς ένα. Από πού κατάγεσαι;»

«Νούκου νιόβα*».

«Από πού ήρθες λέω...»

«Ζαλούφ'».

Το Ζαλούφι της, που πια βρισκόταν από την άλλη πλευρά των συνόρων. Το Ζαλούφι της, που έθαψε

---

* Δεν καταλαβαίνω (αρβανίτικα).

μικρό παιδί και τους δυο γονείς της σε τάφους που απέμειναν ξεροί από θυμίαμα και φλόγα καντηλιού. Το Ζαλούφι της, που το άφησε μαζί με τόσους άλλους συμπατριώτες της με την ελπίδα της επιστροφής. Πού να 'ξερε τότε πως δεν θα ξαναπερνούσε το ποτάμι απέναντί της. Πού να 'ξερε ότι η προσφυγιά της θα κρατούσε μια ζωή...

Μεγάλωσε με μια θεία της, κάνοντας ένα σωρό δουλειές από παιδί για να έχουν να βάζουν κάτι στο στόμα τους. Έτρεχε για θελήματα. Παρακαλούσε να πάει για θέρισμα για ένα πιάτο φαγητό ή για ένα κιλό αλεύρι. Όσο για προίκα; Είχε μόνο τα νιάτα της και τον δυναμισμό της. Κι ένα χαμόγελο από εκείνα που λιγώνουν τους άντρες ακόμη κι αν δεν τους κοιτάξεις. Γιατί από τα άλλα που ζητούσαν οι γαμπροί ως προικώ, ούτε δεύτερο βρακί δεν είχε για να αλλάξει.

Ίσως αυτή ακριβώς την ανασφάλειά της να εκμεταλλεύτηκε και ο Αποστόλης. Ίσως, όμως, και να την αγάπησε. Κανείς δεν μπορούσε να πει με σιγουριά. Ούτε καν η ίδια η Φούλα. Τα βλέμματά τους ανταμώθηκαν για πρώτη φορά στα χωράφια. Εκείνη θέριζε και είχε σηκώσει λίγο τη μακριά της υφαντή φούστα για να πάρει αέρα. Το κατάλευκο δέρμα της συναγωνίστηκε τη λάμψη του ήλιου και τα μάτια του Αποστόλη, που δούλευε σχεδόν απέναντί της, στάθηκαν με αυθάδεια πάνω στο δέρμα της. Η Φούλα το κατάλαβε αμέσως και χαμήλωσε ξανά το ρούχο της με συστολή. Αλλά το έντονο βλέμμα του Αποστόλη φώλιασε μέσα

της και άρχισε να την καίει στα μοναχικά της βράδια. Να του μιλήσει ήταν αδύνατον. Παράτολμο και απαγορευμένο. Να πάει στη βόλτα του χωριού που γίνονταν κάθε Κυριακή; Ούτε καν μπορούσε να το σκεφτεί. Δεν είχε τίποτα να φορέσει, μια αρβανίτικη φορεσιά μόνο, χειμώνα καλοκαίρι την ίδια. Το μόνο που της απέμεινε να κάνει ήταν να του ρίχνει κλεφτές ματιές ανταποδίδοντας τις δικές του. Κι οι ματιές αυτές ήταν γεμάτες ανομολόγητες υποσχέσεις.

Όταν ο Αποστόλης της μίλησε με μια φίλη της ότι θα την κλέψει, η καρδιά της κόντεψε να σπάσει από αγωνία και από λαχτάρα. Θα έσμιγε με το βλέμμα που αγάπησε, θα ξεκινούσε μαζί του μια νέα ζωή! Η χαρά της, όμως, κράτησε μόνο ένα βράδυ, λίγες ώρες, μερικά ονειρικά λεπτά. Παραδόθηκε στα φιλήματα στα χάρδια και στους όρκους του αγαπητικού της και η νύχτα από τα λόγια της θείας της, ότι η μοναδική προίκα που έχει είναι η παρθενιά της, εξατμίστηκε σαν το νερό στο ζεστό χώμα.

Το πρωί τη βρήκε να χαμογελάει χωρίς να μπορεί να προβλέψει τις αντιρρήσεις της οικογένειας του Αποστόλη. Εξάλλου, ο ίδιος το προηγούμενο βράδυ την είχε καθησυχάσει λέγοντάς της πως δεν θα άφηνε κανέναν να μπει ανάμεσά τους, ότι δουλεύοντας θα τα κατάφερναν, ότι η φτώχεια γλυκαίνει με την αγάπη, κι άλλα, τόσο όμορφα, που της τα ψιθύριζε καθώς την έκανε δικιά του. Το «*αυτή την ξεβράκωτη βρήκες να φέρεις εδώ;*» έπεσε σαν σφαλιάρα στο δρο-

σερό της μάγουλο και μαζί με το: «και ορφανή και αρβανίτισσα. Και να χτυπιέσαι, σπίτι μου δεν τη βάζω», συμπλήρωσαν την ξαφνική της δυστυχία. «Να τη στείλεις πίσω στη θεία της την κουτσά!»

Η Σιντέφω παρακολουθούσε τον άντρα που αγαπούσε να μην αντιδρά όπως θα ήθελε, να σκύβει το κεφάλι και να δέχεται σχεδόν αδιαμαρτύρητα τη γνώμη της μάνας του κι ένιωθε τα σωθικά της να καίγονται από τον πόνο. Είχε ήδη κοιμηθεί μαζί του. Τώρα στο «αρβανίτισσα» και «ορφανή» θα πρόσθετε ο κόσμος και το «ατιμασμένη». Τώρα πια η μοίρα της ήταν προδιαγεγραμμένη. Η Σιντέφω ένιωσε τότε για δεύτερη φορά τον ξεριζωμό. Μια φορά από την πατρίδα της και μια φορά από την καρδιά της.

Όταν έφτασε το προξενιό από τον Πασχάλη, που ήταν ζωντοχήρος, δεν είχε άλλη επιλογή από το να δεχτεί. Της το έφερε μια γειτόνισσα για να τη γλιτώσει από τη φτώχεια.

«Μαζί του θα έχεις να τρως ένα κομμάτι ψωμί», της είπε. Ποιο συναίσθημα εξάλλου υπερβαίνει την επιβίωση; «Πάρ' τον, κορίτσι μου, και δεν θα το μετανιώσεις», συμπλήρωσε. «Χτυπημένος είναι κι αυτός από τη μοίρα, όπως κι εσύ. Όπως και όλοι μας σε τούτη τη ζωή».

Δέχτηκε τη μοίρα της αδιαμαρτύρητα. Τον αγάπησε δεν τον αγάπησε τον Πασχάλη, κανείς δεν έμαθε ποτέ. Ποιος θα τη ρωτούσε και ποιον θα ενδιέφερε; Εκείνος ήταν αρκετά μεγαλύτερός της, ήδη παντρεμέ-

νος από τα νιάτα του με μια γυναίκα που αμέσως μετά τον γάμο τους έπαθε εγκεφαλικό. Τον πρώτο καιρό ο Πασχάλης δεν αντέδρασε. «Μπορεί και να συνέλθει, νέα είναι», απαντούσαν οι γιατροί κάθε φορά που τους ρωτούσε. Είχε τη μάνα του να την προσέχει, κι αυτός, μία στα χωράφια, μία στα ζώα, όλη την ημέρα έτρεχε για να τα φέρουν βόλτα. Περνούσαν οι μήνες χωρίς καμιά διαφορά. Τα νιάτα της γυναίκας του ακίνητα και πέτρινα σε ένα κρεβάτι και τα δικά του ανήμπορα να χαρεί τη ζωή και να κάνει παιδιά.

«Να 'ρθείτε να την πάρετε, δεν μπορώ άλλο», πήγε μια μέρα και διαμήνυσε στα αδέρφια της. «Εγώ θέλω οικογένεια, παιδιά, κάποια να με βοηθάει στο όργωμα, στα γεννήματα. Αυτή ούτε να μιλήσει πια δεν μπορεί. Σας δίνω και την προίκα πίσω, αλλά πάρετε την», είπε και έβγαλε τον πόνο από μέσα του.

«Δίκιο έχεις», του απάντησαν. «Εμείς με το ντέρτι μας κι εσύ με το δικό σου. Αύριο κιόλας θα 'ρθουμε με το κάρο να τη φέρουμε σε μας. Φτιάξε κι εσύ τη ζωή σου ξανά και μην ανησυχείς για τίποτα!»

Σαν βάλσαμο έπεσαν τα λόγια τους στην ψυχή του Πασχάλη. Στη γειτονιά είχε προσέξει τη Σιντέφω από καιρό. Ήτανε όμορφη και έμοιαζε γερή. Θα άντεχε σε δουλειές και σε γέννες. Και το κυριότερο, θα δεχόταν το συνοικέσιο. Ψωμί δεν είχε να βάλει στο στόμα της, γιατί να μην τον ήθελε για άντρα της;

Μόλις έγινε γνωστό στο χωριό το προξενιό και το καινούριο σμίξιμο, τα αδέρφια της άρρωστης γυναί-

κας του Πασχάλη πήραν τον λόγο τους πίσω. Έφταιγαν τα ροδαλά μάγουλα της Σιντέφως που έσφυζαν από υγεία; Έφταιγε η ζήλια τους για τη συνέχιση της ζωής; Ή μήπως κι αυτοί θεωρούσαν την αδερφή τους φορτίο που ήξεραν ότι θα κουβαλούν για πολλά χρόνια ακόμη;

«Όσο ζει, διαζύγιο δεν θα πάρεις», του φώναξαν στήνοντάς του καρτέρι στα χωράφια με τα μισίρια* που ήξεραν ότι δούλευε κάθε πρωί. «Πήγαινε τώρα και πες σ' αυτήν που σπίτωσες, την αφράτη, να μην ονειρεύεται παπά και στεφάνι».

Ο Πασχάλης φαρμακώθηκε, αλλά σκέφτηκε ότι κάποια στιγμή ο θυμός τους θα περνούσε. Πού να 'ξερε τότε ότι η στιγμή αυτή θα αργούσε σχεδόν δέκα χρόνια;

Η Σιντέφω δεν αντέδρασε. Δεν είχε πια ούτε μπρος ούτε πίσω. Καλός άνθρωπος φαινόταν ο Πασχάλης, βολικός. Ας ήταν αυτός που θα περνούσε τη ζωή της μαζί του. Θα τον γνώριζε, θα τον τιμούσε, και ποιος ξέρει, ίσως και αργότερα να τον αγαπούσε κιόλας. Θα κατάφερνε να διώξει τον χαρακτηρισμό της ατιμασμένης από πάνω της και στη θέση του να φορέσει κάποια στιγμή το ακριβοθώρητο στεφάνι. Κι αν ήθελε ο Θεός, ας ευλογούσε την ένωσή τους από πάνω. Γιατί στη γη η μοιρασιά του καλού δεν είχε γίνει σωστά. Κάπως έτσι άρχισε να κάνει παιδιά. Όλα με πόνο

---

* Καλαμπόκια (τουρκικά).

πολύ. Η μαμή δεν ήξερε κάθε φορά αν θα κατόρθωνε να ζήσει. Βογκούσε και μαζευόταν η γειτονιά. Όπως ακριβώς κι εκείνο το ζημέρωμα.

Η κυρα-Σύρμω έφτασε στο σπίτι της ετοιμόγεννης και χτύπησε δυνατά την πόρτα για να την ακούσουν. Οι φωνές της Σιντέφως ήταν ήδη πολύ δυνατές και τρόμαξε. Μπήκε μέσα χαμογελώντας για να μη δείξει την ανησυχία της κι έπιασε αμέσως ένα πανί να σκουπίσει το ιδρωμένο της πρόσωπο.

«Έλα, βάιζε*, μην ανησυχείς», της είπε με ήρεμη φωνή. «Τόσες φορές τα έχεις καταφέρει. Δώσε μια γερή σπρωξιά κι όλα θα πάνε κατ' ευχύν».

Η Σιντέφω γύρισε και την κοίταξε με δυσπιστία. Κάθε γέννα της ήταν δύσκολη, επίπονη, οδυνηρή. Σαν να πάλευε κάθε φορά με τον Χάρο και να κέρδιζε τελευταία στιγμή τη ζωή της, αρπάζοντας από τα νύχια του το μωρό της.

Η μαμή στράγγιξε τη βρεγμένη από τον ιδρώτα κομπρέσα κι έβαλε ξανά τα χέρια της να δει πού βρίσκεται το παιδί.

«Λίγο έμεινε, αλήθεια σου λέω, κόρη μου. Βάλε τα δυνατά σου!»

«Βγάλ' το να χαρείς», της είπε κατάκοπη η Φούλα. «Κομμάτιασέ με, αν χρειαστεί, αλλά βγάλ' το από μέσα μου».

Η κυρα-Σύρμω σώπασε, γιατί καταλάβαινε τον

---

* Κορίτσι, κοπέλα (αρβανίτικα).

ΤΟ Σ'ΑΓΑΠΩ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΠΑ

«Πάρε το μωρό και πέταξέ το στο ρέμα! Πώς θα μεγαλώσουμε τόσα κορίτσια; Πώς θα τα προικίσουμε φτωχοί άνθρωποι;»

Αυτή ήταν η πρώτη αντίδραση της μάνας της Αθηνάς, σαν άνοιξε τα μάτια της σε αυτόν τον κόσμο. Και έτσι, αντί για αγάπη, ένωσε την απέχθεια, μόνο και μόνο γιατί τόλμησε να γεννηθεί.

«Όποιος χτυπήσει αυτή την πόρτα για να σας ζητήσει σε γάμο, θα σας δώσω», υποσχόταν η μάνα της και το έπραττε δίχως ενδοιασμό. Και έτσι η Αθηνά παντρεύτηκε στα δεκαπέντε της τον Γιώργο, που ποτέ του δεν την αγάπησε. Και στο τέλος έγινε μια μάνα σαν τη μάνα της, δίχως να ξέρει πώς να αγαπήσει τα δικά της παιδιά.

Έτσι κύλησε ολόκληρη η ζωή της. Ο δρόμος της μακρύς. Από τον Έβρο, στη Λαμία, στη Στουτγκάρδη, στην Αλεξανδρούπολη. Κάθε πόλη και μια ιστορία. Κάθε σταθμός και ένα δάκρυ.

Το τίμημα που θα κληθεί να πληρώσει, βαρύ. Μόνο τότε θα καταλάβει... Μόνο τότε θα αισθανθεί... Και θα ζητήσει συγχώρεση από όσους άθελά της πλήγωσε. Όμως, ο χρόνος ποτέ δεν ήταν με το μέρος της...

ΕΛ0098

ISBN 978-618-5713-68-3

9 786185 713683